

Манос Вуракис - „Фадър наш“

За да организираш и доведеш докрай едно Второ пришествие, се изисква голямо тичане, особено когато Първото се счита за не така успешно. Вседържителят много добре знаеше това и не бе склонен да рискува за втори път в един период от едва две хиляди години, като претупа Второто пришествие, само и само за да не изпусне срока, предвиден от съответните служби на Вселената.

Историята с провала на Първото изглежда неразгадаема, още повече че доста народ вярваше в неговия успех. Обаче никой досега не успя да обясни защо преклонението пред величавата смърт на Исус в името на спасението на хората така и не се бе разпростряло географски повече от гиганта „Кока-Кола“.

Земята беше единствената планета, където се бе случило нещо подобно, за огромна изненада на Небесата, тъй като на всички останали планети локалните фирми „Кока-Кола“ бяха съвсем незначителни в сравнение с местните религии. И при положение че една никаква кутийка без каквато и да било естетическа стойност успяваше да се докосва всекидневно до устата на много повече земни жители, отколкото Словото Божие, то първото посещение на Божествения елемент на Земята може да се оцени само като относително успешно и нищо повече.

Дори в един момент самият Бог бе обмислял сериозно възможността да предложи на „Кока-Кола“ сътрудничество в рамките на програмата „Купувам и вярвам“. Щабът на светците разгледа конкретния план, препоръча да бъдат изписвани върху кутийката на безалкохолната напитка откъси от евангелията, цитати от светата Библия и някои тропари, които би могло да бъдат четени с удоволствие на плажа, в гимнастическия салон, в киното или където и да било другаде. Истината е, че Бог не се въодушеви особено от тази идея, и планът бе изоставен, а пък и „Кока-Кола“ от своя страна сметна подобно сътрудничество за несъвместимо със собствените си стратегически намерения. Изненадващият полупровал на Първото пришествие бе напълно забравен, а малката червена кутийка притежаваше определено географско предимство на малката синя планета. И това бе известно на Всемогъщия. Той често изпитваше угризения, че не се бе намесил решително по време на Първото пришествие, а бе оставил – повече с чисто възпитателна цел – първородния си син Исус да вади сам змията от дупката. В крайна сметка той не само не я извади, ами успя и сам да се напъха вътре след една серия от напълно неприсъщи на човешкия род постъпки. Отецът зор видя, докато го издърпа от там в последния момент с номера с възкресението.

Онова, което Небесният Отец не успя по никакъв начин да си обясни, бе що за патологично отклонение трябва да бе поразило вълнообразните синьо-зелени неврони на човешкия мозък, та да накара хората да прегърнат аномалната идея да разпънат на кръст едно толкова невинно същество, отишло доброволно да ги отървава от греховете им. Как е възможно да причиниш такова голямо зло на един предполагаем Спасител със свършени шведски черти на лицето, древногръцки начин на мислене и трезвост на алпийски стрелец, по-вълнуващ оратор от Нелсън Мандела и по-екологичен от всички автомобили „Тойота Приус“, взети заедно?

Абсолютно неуважителният жест на тези кретени да разпънат на кръст най-куул богочовека, стъпвал някога на разбричканата им планета, първоначално вбеси Оцеца. След туй сериозно го притесни. Впоследствие го вбеси още повече и накрая го притесни още по-сериозно, отколкото го бе разгневило последния път, когато беше гневен. На практика последиците от тази история бяха едни мъчителни безсъния, от които Всемогъщият страдаше непрекъснато през последните хиляда и петстотин години.

Затуй Всемиловичият реши, че трябва да действа незабавно.

В последно време темата за повторното посещение – както наричаше професионално Второто пришествие – го занимаваше твърде сериозно и това би могло да бъде потвърдено от всеки, поддържащ всекидневен контакт с него. Понеже от доста време насам не се бе появявал какъвто и да било проблем в никоя от свестните галактики и всичко във Вселената вървеше като по часовник – което не се случваше често – Бог сметна, че сега е моментът да се занимае изключително с проблемите на Земята.

И започна от сутрин до късно вечер да обикаля замислен най-отдалечените кътчета на Вселената, яхнал любимото си облаче, с кръстосани на гърба ръце, с наведена глава, а огромната мисловна конска сила на божествения му мозък работеше на пълни обороти. Не разговаряше с никого, почти не се хранеше, отклоняваше с жест всички покани, пристигащи в офиса му, и само в редки случаи пушеше замислен своята пура, с поглед, впит в онази намусена синя планета, въртяща се с отблъскващо сладострастие под краката му. Понякога Всемогъщият повикваше една ангелска банда, за да му свири с тръбите си *I Put a Spell on You*, и тогава се оставяше на сладостното слоу моушън потъване в креслото. Поемаше си дълбоко дъх, притваряше очи и си представяше най-различни неща – от онези, дето само боговете могат да си представят.

Исус от своя страна за доста дълъг период от време приемаше твърде лично своята кратка авантюра на Земята. Чувстваше, че не е успял съвсем в мисията си, и бе нормално да търси реванш. От векове насам навиваше Отца си да му разреши да се завърне, за да довърши своето дело и да пооправи впечатленията, които бе оставил със загадъчното си възкресение. За да няма повече недоразумения и за да затвори устата на своите обвинители. Всъщност Исус и неговият приятел Йоан бяха първите, които родиха идеята за Второто пришествие като естествена последица на Първото отсъствие. Дори Йоан бе издал на тази тема някаква книга, която съвсем непоносимо бе успяла да се изкачи на първо място в списъка на бестселърите и да се задържи там векове наред. Обаче Отец хранеше съмнения по конкретния избор. И да си говорим честно, не без известно право.

Добро момче е Исус, казваше си той, обаче е леко демоде. Нужен е някой по-драстичен, с по-малко задръжки и не толкова чувствителен, с прикрита интелигентност и съвременни стилистични разбирания. Някой, който да притежава такива качества, че да се наложи стопроцентово над земната културна сбирщина от застреляни народи, които отдавна бяха изгубили първичния си инстинкт за общуване и единственото им занимание бе да се самоубиват всекидневно пред телевизорите, поставяйки своята интелигентност в услуга на съдомиялните машини.

На Земята се бе пръкнала нова каста, ново разглежено поколение, което щеше да господства през идните десетилетия и да направлява събитията в посока на една доста мъглява точка, чието местоположение дори и Вседържителят не можеше да определи. Настъпила бе неясна промяна в поведението на човешкия род, напълно непрограмирана, неочаквана и крайно обезпокоителна. Човечеството се отклоняваше от своето предназначение просто защото за известен период от време Отец не бе имал възможност да се занимава с всички онези там долу.

Няколко трикчета от екологично естество, като озоновата дупка, да речем, която бе използвал, за да ги наведе на определена мисъл и да им покаже, че нещо не върви както трябва и че наистина съществува Бог, който е взел да се нервира, бяха драматично презрени от хората. Последва онова цунами в Югоизточна Азия, а също така и торнадото „Катрина“. Единственото, което Бог успя да постигне, бе да увеличи броя на телевизионните зрители в световен мащаб и нищо повече. Бе разочарован до дъното на душата си от безразличието и невежеството на подопечните му народи.

Поколениято на фредучиното и на плейстейшъна трябваше да бъде вдъхновено от някой себеподобен, за да се роди отново нуждата от вяра в нещо хем оригинално, хем

свято. Налагаше се да бъде направлявано от едно по-висше антропоморфно същество с божествени свойства, съчетани със силна доза умения за светски соушълъйзинг, същество, което освен основните теории за вярата, любовта, справедливостта, човеколюбието и прочее да познава и съществените разлики между оригиналния роудстър и обикновеното кабрио купе и да е способно да оцени качествата на ръчно изработен костюм и риза с колосана яка на „Кийтон“ слимлайн.

Така че Второто пришествие представляваше един много претенциозен проджек. Той трябваше да „сроди“ баналността на традиционната религиозна вяра със затъпяващото светско преклонение пред лайфстайла. Буколическият чар от благотворителен тип, присъщ на Исус от Първото пришествие, вече не подхождаше на ексекутивния профил на глобализацията. С две думи, необходима бе модерна религиозна идеология, която да съчетава в себе си милосърдието с дизайна и спасението на душата с кредитните карти, без помощта на психотропни вещества.

Точно това бе необходимо – своеобразен религиозен капитализъм, основан върху постмодерно християнско верую.

Бог може и да не пушеше „Марлборо“, обаче Veni, vidi, vici бе любимият му девиз. А Джизъс Крайст-джуниър, или Джес, както го наричаше гальовно, бе неговият по-малък син, който щеше да се наеме с делото на пълното завръщане на Земята в лоното Божие. Малко след Великден, някъде в средата на месец май, Бог повика сина си в своя офис и докато наблюдаваше безразлично някъде в дъното на Вселената огромния слънчев пожар, който бе изпратил по обед, за да очисти една големичка планета от сухите треви, заяви му сухо:

– Малкият, край на мързела. Готви се да слизаш на Земята.

За Божията фамилия това се равняваше на „Отскочи да видиш какво става с онези имоти, дето сме ги зарязали там долу...“.

Отец много добре съзнаваше, че онова, което го изпраща да върши, не е лесно, понеже момчето никога не се бе занимавало с „имотите“. От друга страна, не желаше да го обрича на мързел. Рано или късно, малкият щеше да стигне дотам, че да седи по цял ден на Небето, без да върши нищо, освен да играе Trivial с апостолите и да измисля глупави шеги с някои от разглезените ангели в отдалечени слънчеви системи, за да си убива времето.

Кандидат-Спасителят замръзна.

– Земя! – извика ужасен. – Коя Земя бре, Татко? – От погледа му хвърчаха искри във всички посоки. – Ама нали вече сме ходили там? За какво пак да вървим! Ти самият не казваше ли, че от тия типове нищо няма да излезе и че не си заслужава да се занимаваме с тях? И че както я карат, планетата им ще се самоунищожи до осемдесет, айде най-много до сто години?

Всемогъщият неодобрително сви устни.

– Не казваше ли, че ще се пръснат в канапетата си от ядене на замразени рибешки крокети и че един ден ще ги открият вкаменени от интернетов удар? А сега искаш да ме пратиш там?

Отец се опитваше нещо да изрече, но все не успяваше.

– Ама нали бре, Татко, ония типове не контактуват дори помежду си, как очакваш да общуват с мен? Аз на тая шибана планета не стъпвам. Най-добре да задвижим програмата по заселването на онези метеорити, за които ми разправяше, или пък да създадем нещо съвсем ново. Там долу нещата са се прецакали. Тотално.

Джес направи кратка пауза.

– Да не говорим, че може да ти хрумне и мен да ме разпънат – допълни той с явно безпокойство, – за да излезеш пак ти милосърдният, а аз да го закъсам като брат ми. Ти иди там. Аз не отивам! – заключи решително момчето.

Всемогъщият, строг както винаги, с едно леко кимване на главата коригира орбитата на някаква планета, която се случува да минава наблизко, и рязко се обърна към сина си.

– И да спреш с това „бре“, когато разговаряш с Баща си!

Ето този бе малкият му син Джес, който притежаваше всички качества за една голяма кариера на бог, както за пореден път се убеждаваше Всевишният.

Джес бе по-красив от Бекъм, по-умен от Бил Гейтс и по-нахакан от Еминем. По-реакционен от Спайк Лий, по-смел от Исаак Мияке и с по-добър глас от Маринела. Играеше поло по-добре от принц Чарлс, свиреше на тромпет по-прочувствено от Майлс Дейвис, а по решителност можеше да се сравнява единствено със Сталоун в „Рамбо 2“. Слухът за неговата начетеност и духовитост бе достигнал до всички съседни слънчеви системи, а пък общителността му, съчетана с риторическа мощ и естествен вкус към доброто облекло, щеше да накара Макс Вебер да преопредели незабавно смисъла на понятието „харизматически надарен лидер“. Джес познаваше из основи главните културни течения от Ренесанса нататък. Беше почитател на сюрреализма и дадаизма, но едновременно с това бе нежен, човечен и с огромна любов към ближния си. И най-важното: умееше с часове да анализира специалния идеологически постамент, благодарение на който най-обикновеният оригинален роудстър превъзхожда най-изисканото кабрио купе.

Дори и самият Отец оставаше удивен понякога, наблюдавайки своя по-малък син – не така както зяпваш, когато видиш пред себе си нещо нереално, а така както биваш завладян от някоя личност, изникнала внезапно пред теб, сякаш само за да те посвети в магията на чара си. И в това нямаше нищо странно, като се знае, че същите тези чувства бе изпитал и когато зърна за първи път Ахрантия, майката на Джес.

За един дълъг период от време Бог съжителстваше с Богородица и нищо повече. И така както се случва и в най-добрите земни семейства, ако в едно обозримо бъдеще идилията не се доразвие, тя напуска семейството и поема в друга посока. Този тук Всевишен нямаше никакво намерение да се развежда с Богородица, а идилията нямаше никъде да иде, ако на едно церемониално представяне на млади ангели – на което Отец изобщо не желаше да присъства, тъй като страдеше от мигрена – не се бе появил ангелът Ахрантия...

За първи път от сътворението насам Бог почувства, че думата „ангел“ съвпада напълно със собствения си оптически смисъл. Този факт породил такова вълнение в областта на чувствата му, а сърцето му заби толкова силно, че някои от телескопите на Земята, наблюдаващи стомашните разстройства на Вселената, изтълкуваха факта като „мощен сблъсък на непознати обекти в невероятно отдалечено кътче на Вселената“.

Ангелът Ахрантия бе олицетворение на тоталния потрес. Тя нямаше точно женски образ, не бе сътворена от материя, не притежаваше тяло, не бе изобщо никакъв внушителен извънземен топмодел или нещо подобно. Не! Тя беше просто „абсолютното леле“.

Бог направо се стъписа. За първи път му мина през ума мисълта, че в сравнение с нея кринът като средство за размножаване не е чак толкова чувствен. Каза й го. Същевременно започна да го гложди мисълта, че нещо бе изгубил през тези хилядолетия – нещо, което също имаше връзка с крина и в общи линии засягаше цялата процедура преди употребата му. Това нещо го ядеше отвътре. Улови се, че се пита дали понятието „еротизъм“ не е нещо повече от една отвейна тенденция от съмнително естество и дали той не го е саботирал несправедливо вече толкова хилядолетия. И това й каза. Онова, което не й каза, бе, че е взел решение да прочете всичко написано за еротиката от Ролан Барт и да промени начина си на живот.

От друга страна, Богородица бе онова, което наричаме БЛАГОЧЕСТИВА с главни букви. Тя вярваше в Бог с цялата си същност, обожаваше го, уважаваше го

безгранично, но никой не можеше да твърди, че е влюбена в него. Това, че съжителстваха и че бяха създали най-известния син в цялата западна култура – и при това без секс – не променяше факта, че рутината бе започнала да хвърля сянка върху всекидневието им.

Така че нищо по-нормално от това, „абсолютното леле“ Ахрантия да нахлуе като торнадо в Божите покои и да повлече всичко в бесния си въртеж. Бог се влюби лудо и от пръв поглед.